

วันอัฐมีบูชา

วันถวายพระเพลิงพระพุทธรูป

ความหมาย

เนื่องด้วยอัฐมีคือวันแรม ๘ ค่ำ แห่งเดือนวิสาขะ (เดือน ๖) เป็นวันที่ถือกันว่าตรงกับวันถวายพระเพลิงพระพุทธรูป เมื่อถึงวันนี้แล้ว พุทธศาสนิกชนบางส่วน ผู้มีความเคารพกล้าในพระพุทธรูป มักนิยมประกอบพิธีบูชา ณ ปุชณียสถานนั้น ๆ วันนี้จึงเรียกว่า "วันอัฐมีบูชา"

ประวัติความเป็นมา

เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จปรินิพพานแล้ว ๘ วัน มัลลกะษัตริย์แห่งนครกุสินารา พร้อมด้วยประชาชน และพระสงฆ์อันมีพระมหากัสสปเถระเป็นประธาน ได้พร้อมกันกระทำการถวายพระเพลิงพระพุทธรูป ณ มกุฏพันธเจดีย์แห่งกรุงกุสินารา วันนั้นเป็นวันหนึ่งที่ชาวพุทธต้องมีความสังเวชสลดใจ และวิปโยคโศกเศร้าเป็นอย่างยิ่ง เพราะการสูญเสียแห่งพระพุทธรูป เมื่อวันแรม ๘ ค่ำ เดือน ๘ ซึ่งนิยมเรียกกันว่าวันอัฐมีนั้น เวียนมาบรรจบแต่ละปี พุทธศาสนิกชนบางส่วน โดยเฉพาะพระสงฆ์และอุบาสกอุบาสิกาแห่งวัดนั้น ๆ ได้พร้อมกันประกอบพิธีบูชาขึ้น เป็นการเฉพาะภายในวัด เช่นที่ปฏิบัติกันอยู่ในวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ เป็นต้น แต่จะปฏิบัติกันมาแต่เมื่อใด ไม่พบหลักฐาน ปัจจุบันนี้ก็ยังถือปฏิบัติกันอยู่

ความสำคัญ

โดยที่วันอัฐมีคือวันแรม ๘ ค่ำ เดือน ๖ เป็นวันที่มีเหตุการณ์สำคัญทางพระพุทธศาสนา ถือเป็นวันที่ตรงกับวันที่ตรงกับวันถวายพระเพลิงพระพุทธรูป เป็นวันที่ชาวพุทธต้องวิปโยค และสูญเสียพระบรมสรีระแห่งองค์พระบรมศาสดา ซึ่งเป็นที่เคารพสักการะอย่างสูงยิ่ง และเป็นวันควรแสดงธรรมสังเวช และระลึกถึงพระพุทธรูปให้สำเร็จเป็นพุทธานุสสติภาวนามัยกุศล

พิธีอัฐมีบูชา

การประกอบพิธีอัฐมีบูชานั้น นิยมทำกันในตอนค่ำและปฏิบัติอย่างเดียวกันกับประกอบพิธีวิสาขบูชา ต่างแต่คำบูชาเท่านั้น

คำถวายดอกไม้ธูปเทียนในวันอัฐมีบูชา

ยะมัมหะ โข มะยัง, ะคะวันตัง สะระณัง คะตา, โย โน ะคะวา สัตถา, ยัสสะ จะ มะยัง, ะคะวะโต ธัมมัง โรเจมะ, อะโหสิ โข โส ะคะวา, มัชฌิเมสุ ะนะปะเทสุ, ะริยะเกสุ มะนุสเสสุ อุปปันโน, ขัตติโย ชาติยา, โคตะโม โคตเตนะ, สักยะปุตโต สักยะกุลา ปิพ พะชิโต, สะเทวะเก โลเก สะมาระเก สะพรัหมะเก, สัสสะ มะณะพราหมะณียา ปะชาเย สะเทวะมะนุสสาเย, ะนุตตะรัง สัมมาสัมโพธิง ะภิสัมพุทโธ, นิสสังสะยัง โข โส ะคะวา, ะระหัง สัมมาสัมพุทโธ, วิชชาจะระณะสัมปันโน, สุคะโต โลกะวิทู,

อนุดตะโร ปุริสทัมมะสาระถิ, สัตถา เทวะมะนุสสานัง, พุทโธ ภา
คะวา สวากขาโต โข ปะนะ, เตนะ ภาคะวา ธัมโม, สันติภูตฺติโก, อะ
กาลิโก, เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก, ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ.
สุปะฏิปันโน โข ปะนัสสะ, ภาคะวะโต สวากะสังโฆ, อุชุปะฏิปัน
โน ภาคะวะโต สวากะสังโฆ, ญายะปะฏิปันโน ภาคะวะโต สวากะ
สังโฆ, สามิจิปะฏิปันโน ภาคะวะโต สวากะสังโฆ, ยะทิทัง จัต
ตาริ ปุริสเยคานิ, อัญญะ ปุริสเยคคละ, เอสะ ภาคะวะโต สวากะ
สังโฆ, อาหุเนยโย, ปาหุเนยโย, ทักขิเนยโย อัญชลีภะระณียะ.
อะนุดตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ. อะยัง โข ปะนะ ภูโป(ปฐฺมา)
ตัง ภาคะวันตัง อุททิสสะ กโต (อุททิสสิ กตา) ยาวะเทวะ ทัส
สะเนนะ, ตัง ภาคะวันตัง อะนุสสะริตวา, ปะสาทะสังเวคะปะฏิลา
ภายะ, มะยัง โข เอตะระหิ, อิมัง วิสาขะปุณณะมิโตปะรัง อัญญะมิ
กาลัง, ตัสสะ ภาคะวะโต สรรีขณาปะนะกาละสัมมะตัง ปิตวา, อิมัง
ฐานัง สัมปัตตา, อิเม ทัณเฑะทีปะธูปะ-, ปุปผาทีสัฏกาเร คะเหตวา
, อัตตะโน กายัง สักการุปะธานัง ภะริตวา, ตัสสะ ภาคะวะโต ยะ
ถาภุจเจ कुณเ อะนุสสะรันตา, อิมัง ภูปีง(ปะฐฺมาขะรัง) ติกขัตตุง
ปะทักขินัง ภะริสสามะ, ยะถาคะหิเตหิ สักกาเรหิ ปุชัง กุรุมานา.

สาธุ โน ภันเต ภาคะวา, สจฺจิปะรินิพพุโตปี, ญาดัพเพหิ कुณเหิ,
อะตฺตารัมมะณะดาเย ปิณฺณายะมาโน, อิเม อัมहेหิ คะหิเต, สัก
กาเร ปะฐิกคัณหาต, อัมหากัง, ทิฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.